

Sylviaföreningen.

„Rättvisa mot alla“.

Några ord om Sylviaföreningen. 190 4

„Än kommer dag, än är ej allt förbi“. Dessa ord stodo som rubrik till en uppsats i barndjurskyddstidningen Sylvia N:o 4 för år 1895. Orden inneburo en förutsägelse att den af Z. Topelius stiftade och sedermera upplösta „Majföreningen“ åter skulle lefva upp, om ock i förändrad form, och en vädjan till Finlands barn och ungdom att taga sig an saken och i samråd med föräldrar och lärare förverkliga förutsägelsen.

Uppmaningen förklingade ej ohörd. Den 6:te september samma år, Zakariasdagen, samlades genom annonser i hufvudstadens tidningar för saken intresserade personer och en mängd barn i frk. H. Tavaststjernas skollokal till Sylviaföreningens konstituerande möte. Statsrådet Topelius, som dagen förut varit i staden, hade uttalat sitt lifliga intresse för och sin tillfredsställelse med företaget och uttryckt sin önskan att erhålla kännedom om allt som rörde föreningen. Vid mötet kallades Z. T. till Sylviaföreningens hedersordförande (hvar till han sedermera gaf sitt samtycke) och ett jublande högt hurra höjdes för Z. T. af den tätt packade barnskaran.

Så var Sylviaföreningen stiftad och vann strax från början liflig anslutning. Inom några dagar hade 3,000 medlemmar antecknat sig i Helsingfors och rekvisition af Sylviämärken, meddelanden och förfrågningar angående bildandet af Sylviakretsar ingingo i mängd från landsorten. Fester och utfärder anordnades. Under årens lopp steg medlemsantalet till öfver 10,000. Många bevis på varmt intresse och förståelse för Sylviaföreningens sträfvanden fick föreningens sekreterare under dessa år mottaga från lärare och lärarinnor, hvilka som föreningens ombud skänkte densamma sitt moraliska stöd och sin praktiska medvärkan. Något som i tacksamt minne bevaras af dem som stå Sylviaföreningen nära.

Det var den tiden. Men så inträffade en förändring. De sorgliga förhållanden, vi alla känna till, lade en hämsko på all offentlig verksamhet; de kunde ej undgå att i sin mån slappa intresset för den all politisk fjärran stående Sylviaföreningen. Politiken, landets väl och ve, tog allas tankar, allas intresse i anspråk; det kunde ej vara annorlunda. — — —

Men tiderna ha åter förändrats. En frisk vind har förjagat tröghet och missmod och hoppet om fredlig utveckling har framkallat ny verksamhetslust på alla områden.

Sylviaföreningens vänner ha också rönt inflytande af de lifgivande fläktarna och ansett tidpunkten vara inne att med ny ifver taga ihop med föreningens sträfvanden.

Vid Nylands Djurskyddsförenings talrikt besökta årsmöte, då också Sylviaföreningsårsmöte, ägde rum och representanter för densamma voro närvarande, föreslogo dessa att den för Nyl. Djursk. fören. valda styrelsen också skulle utgöra styrelse för Sylviaföreningen och handhafva ledningen af dess angelägenheter. Förslaget godkändes enhälligt. Alla enades om att anslutning till den med stor lifaktighet arbetande Nyl. Djursk. fören. och under ledning af dess varmhjärtade, insiktsfulle och nitiske ordförande. Sylviaföreningen skall få ett nytt uppsving och vinna anslutning och medvärkan i vida kretsar. Ty här, som vid hvarje annat allmännyttigt företag, är samarbete ett lifsvilkor. Helt säkert fins det många personer, synnerligast bland lärare och lärarinnor, (för att ej tala om djurskyddsföreningar-

nas medlemmar) hvilka klart inse vikten af att barn tidigt lära sig uppskatta djuren såsom varelser, skapade ej blott till vår nytta eller fröjd, utan med rättighet till vår omvårdnad, vårt beskydd och deltagande. Ett åskådningssätt, som ej blott kommer djuren till godo, utan äfven bidrager till förädlandet af barnets karaktär genom motarbetandet af hårdhet, självviskhet och öfvermod. Men barnens anslutning till en för dem lämpad djurskyddsförening är obestriddigt ett det värksamaste medel att framkalla och vidmakthålla ett riktigt åskådningssätt gentemot djurvärlden. Huru helsosamma och värksamma förmaningar och förklaringar än äro, så måste dock medvetandet om att själf tillhöra en djurskyddsförening, sporra barnets värksamhetslust till djurens fromma och stärka dess plikt- och ansvarskänsla i förhållandet till dessa. — Sylviaföreningen har sålunda en i hög grad makt-påliggande uppgift att fulla. Detta insåg också fullt den store barn- och djurvännan Topelius. Han skänkte städse Sylviaföreningen sin varma sympati och sitt värksamma stöd, synnerligast genom de bidrag i djurvänligt syfte han sände till föreningens organ. Ja, han tänkte ännu i det sista på densamma. Den penningesumma, som Finlands barn i 10 penni slantar insamlade till hans 80:nde födelsedag för att af honom användas till fromma för djurskyddsarbetet bland barnen, donerade han till Sylviaföreningen för befordrandet af dess sträfvanden. Sylviaföreningen kan sålunda nästan betraktas som Z. Topelius' testamente till Finlands barn. Redan detta torde utgöra en kraftig maning att genom anslutning till föreningen värka för djurskyddsarbetet bland barnen samt härigenom också hedra minnet af Barnavännan, Djurvännan, Sylviasångaren Z. Topelius. — — —

I dag, som för elfva år sedan, vänder sig Sylviaföreningens f. d. sekreterare med samma glada tillförsikt som då, till Finlands lärare och lärarinnor — ej blott till de af gammalt kända och värderade — utan till alla — vid såväl lärda som folkskolor, med vördsam anhållan att taga sig an Sylviaföreningen och genom bildandet af Sylviakretsar inom skolorna värka för anslutning till densamma. Af stor vikt är att folkets barn uppfostras till djurvänlighet, då dessa såsom vuxna mest komma i direkt beröring med husdjuren. Men lika viktigt är för visso att hos blifvande herrar och matmodrar inplanta ett humanit åskådningssätt gentemot djurvärlden ty — „sådan, herre, sådan dräng“ — säger ordspråket. Djurskyddsarbetets uppfostrande betydelse har sin giltighet beträffande alla klassers barn.

Den dag som är, då ung och gammal, hög och låg sammansluta sig för fullföljandet af höga mål, då jämlikhet och förbrödring är dagens lösen, har Sylviaföreningen också i detta afseende en mission att fylla: Den sammansluter barnen till gemensam sträfvän för ett mål som de kunna förstå och med det kärleksfulla hjärtat omfatta — de smås och vanlottades värn. Sylviamärket är en symbol för denna gemensamma sträfvän. I detta tecken räcka Finlands barn, fattiga och rika, herremans-, arbetare- och bondebarn, finska- och svenska talande barn hvarandra handen i enigt sammarbete för ett högt och ädelt mål. Sylviamärket är sålunda ej blott en symbol för rättvisa och barmhertighet mot djuren, det utgör också en symbol för jämlikhet och förbrödring mellan barn af olika stånd och vilkor och förvärligar så i dubbelt afseende Sylviaföreningens valspråk: „Rättvisa mot alla.“

Julia Stadius.

Sylviamärken kunna rekvireras och närmare upplysningar erhållas hos föreningens ordf. öfverste T. Forstén. Helsingfors, Fredriksgratan 20 (djurskyddskontoret) eller hos dess sekreterare frk. A. v. Konow, H:fors Nikolai-gatan 18.